

ΙΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
φονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετὰφρασίς Π. Φέρμπου, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
— G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

·Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
·Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
'Ετους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
ωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεοῦντας ἡ νεωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Ἀννίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δέ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

«Ὅθεν καθ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ὥραι,
ἐλάλουν οἱ πράκτορες τοῦ πατρός του καὶ
ἐβλέπεν ἀποκαλυπτόμενα πάντα τὰ ἐλα-
τήρια τῆς παγίδος. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε τὰ
πάντα νὰ μάθῃ, καὶ παρατηρήσας τὸν
Φλέρην χαριτολογοῦντα πρὸς τὴν σύννον
καὶ σιωπηλὴν κυρίαν Πουρτοῦ, ἀπεφάσισε
νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τοῦ
θολεροῦ τούτου πνεύματος. Ἐξήγαγε λοι-
πὸν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἀργυρᾶν σιγα-
ροθήκην καὶ ἀνοίξας αὐτὴν προσήνεγκε
πρὸς τὴν γραμματέα.

— Φαίνεται ὅτι ἤλθετε ἐκ τῆς Ἀμε-
ρικῆς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς παρατηρῶν ἐν
ἀνέσει καὶ θαυμάζων τὰ σιγάρα τῆς Ἀ-
βάνας.

Καὶ ἐκλέξας ἐν, ἐμάσησε σκαίως τὸ ἄ-
κρον διὰ τῶν προσθίων ὀδόντων του καὶ
καπνίζων αὐτὸ διὰ πυκνῶν εἰσπνοῶν εἶπε:

— Ἐὰν εἴσθε διὰ τὴν Νεβίλλην πη-
γαίνομεν μαζί.

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ καπηλείου προέ-
πεμψεν αὐτοὺς ὁ πελώριος Πουρτοῦς μέ-
χρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ὁ Γεώργιος ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἀπέ-
βλεψε πρὸς τὸ ὑψηλὸν δῶμα, ἐφ' οὗ ἐνό-
μισεν ὅτι βλέπει ἀμυδρῶς περιπατοῦσαν
κομφὴν νεάνίδα, καὶ λαθὼν μετ' οἰκειότη-
τος τὸν βραχίονα τοῦ Φλέρην, ἐστηρίχθη
ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀφελείας ὡς ἄνθρωπος αἰ-
σθανόμενος ἐαυτὸν ἐν ἀφαλείᾳ.

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν :

— Τώρα ὅπου εἴμεθα μόνοι, εἰπέ μου
περὶ τοῦ Κλαϊρεφόν.

— «ὦ! ἀγαπητέ μου κύριε, αὐτὸς ὁ
εὐλογημένος ὁσημέραι χαντακάνεται...
Αὐτὴν δὲ μάλιστα τὴν ὥραν μόνῃ ἡ κε-
φαλὴ του μένει ἔξω... Καὶ μετ' ὀλίγον
θὰ χαντακωθῇ ὁλόκληρος καὶ δὲν θὰ μείνῃ
ἔχνος. Ὁ μαρκήσιος Κλαϊρεφόν εἶνε γέ-
ρων ξεκουτιασμένος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εἰκο-
σαετίας ἐβασανίσθη περισσότερον διὰ τὰ
καταστραφῇ παρ' ὅσον ἄλλοι βασανίζον-
ται διὰ τὰ πλουτίζουν... Καὶ ἐφ' ὅσον
μὲν κατεγίνετο εἰς τὴν κατασκευὴν δι-
πλῶν ἀρότρων αὐτοκινήτων, μετὰ ὅποια
ὁμῶς, σημειώσατε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, καὶ περιστροφί-
κων ἀλωνιστικῶν μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι ἔ-
καμνον τρίμμα τὸν σίτον, τὸ κακὸν δὲν
ἦτο τόσο πολὺ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν σο-
φίζεται νὰ κατασκευάσῃ ὑδραυλικὴν ἄ-
σβεστον ἀρχίζει λοιπὸν δοκιμὰς εἰς τὰς
τέσσαρας γωνίας τοῦ κτήματός του· κτί-
ζει ἐργαστήριον, καὶ τέλος πάντων ὑπο-
θηκεύει τὰ κτήματά του διὰ τὰ ἐπαρκέσῃ
εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἐπιχειρήσεως!... Τὸ
καλλίτερον δι' αὐτόν θὰ ἦτο νὰ πέσῃ κα-
τακέφαλα εἰς τὸ πηγάδι τοῦ Μεγάλου
Πηλωρυχείου, τὸ ὁποῖον ἔχει βάθος ἑκα-
τὸν εἰκοσι μέτρων. Ὁ βλαξ αὐτὸς ἦτο ἄ-
ξιος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχειρήσιν
αὐτὴν, ὅσον ἐγὼ εἶμαι ἄξιος νὰ φυτεύω
λάχανα.

— Καὶ δὲν ἔχει κανένα ἰδικόν του ἄν-
θρωπον νὰ τον πονῇ καὶ νὰ τον συμβου-
λεύῃ καὶ νὰ τον βοηθῇ;

— Θὰ μου εἰπῇτε ἔχει τὸν υἱόν του·
ἀλλ' αὐτός, κύριέ μου, ὁ εὐμορφος καὶ
ζωηρὸς νέος, εἶδατε δὲ πρὸ ὀλίγου πῶς
μεταχειρίζεται ὅταν σκυλιά τοὺς ἀνθρώ-
πους ὅταν τοῦ πταίσουν. Καὶ ποῦ νὰ το
εὕρῃ τὸ μυαλὸ διὰ τὰ φωτίσῃ καὶ τον
πατέρα του, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἔχει διὰ
τὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ἀ! ἂν εἶνε
νὰ κτυπήσῃ κανένα ἀγροικόχοιρον, νὰ δα-
μάσῃ ἵππον ἀδάμαστον, νὰ φάγῃ καὶ νὰ
πίῃ μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα καὶ νὰ
πειράζῃ κανένα θηλυκὸ, ἂ! μάλιστα, εἴμ-
πορεῖτε νὰ τον εὑρετε πάντοτε ἔτοιμον
καὶ πρόθυμον. Ἀλλὰ μὴ του εἰπῇτε νὰ
καθίσῃ νὰ σκεφθῇ ἡ νὰ ἐκτελέσῃ καμμίαν
σπουδαίαν ἐργασίαν· δὲν εἶνε ἱκανός. Μίαν
ὥραν νὰ καθίσῃ νὰ ἐργασθῇ, μίαν ὥραν ἂν
του λείψῃ ὁ περίπατος καὶ ἡ διασκέδα-
σις, τετέλεστα, εἶνε χαμένος ἄνθρωπος.
Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τὸν ὁ-
ποῖον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσῃ ἡ οἰκο-
γένειά του ὀλίγην βοήθειαν, διότι δὲν τον
λογαριάζω τὸν βαρῶνον Κροϊμενίλ, ὁ ὁ-
ποῖος ἔρχεται ἔς τὴ χάσι καὶ ἔς τὴ φέξι νὰ
προσφέρῃ τὴν λατρείαν του εἰς τὴν δε-
σποινίδα Ἀντωνίαν.

Ἐνῶ ἐβιάδιζον αἵρνης ὁ Γεώργιος ἀ-
κούσας τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Φλέρην
ἐστάθη, ὡς ἐὰν εἶδε βάραντον χαῖνον πρὸ
τῶν ποδῶν του. Ὁ χροῖτης αἰφνιδία ἡ-
πλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ διὰ φω-
νῆς παρηλλαχμένης ἐτραύλισεν :

— Εἶνε ὁ μνηστήρ της;

— Μάλιστα, καὶ εἶνε ἀξιόλογος νέος,
εἶνε ἱλαρχος. Δύο ὁλόκληρα ἔτη ἔχει τὴν
υπομονὴν καὶ περιμένει καὶ ἐλπίζει· ἀλλὰ
θαρρῶ, ὅτι θὰ κάμῃ πτερὰ καθὼς ἰδῇ ὅτι
ὁ πενθερός του ἐπῆρε τὸν κατήφορον...

Ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἀναγεν-
νώμενον, ἐπὶ τῇ φρικῶδει ἐλπίδι, ὅτι ἡ
Ἀντωνία ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐγκατα-
λειφθῇ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος της. Εἶδεν ὅτι
καὶ τὸ συμφέρον του καὶ τὸ τοῦ πατρός
του συνεταυτίζοντο ὥστε οὐδὲν ἄλλο ὤ-
φειλε νὰ περιμένῃ ἢ τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν
καταστροφὴν τοῦ μαρκησίου. Τότε δὲ ἡ

Ἀντωνία, μένουσα ἄνευ περιουσίας θὰ συνδιηλλάσσετο πρὸς αὐτόν.

Ὁ Γεώργιος συλλαβὼν ἑαυτὸν εὐχόμενον τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς συμφορᾶς ταύτης ἐφριξεν.

Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτόν :

— Τί καθαῖσμα ὅπου εἶμαι ! Εἶμαι λοιπὸν ἄτιμος ὅπως ὁ Φλέρης οὗτος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀπάθειαν διηγείται ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας καὶ καταδοκεῖ τὴν δυστυχίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης ! Ἔτσι αἱ ! Θὰ γίνω καὶ ἐγὼ μέλος τῆς μυσσάρδας συμμορίας των ; Θὰ ἐπιδιώξω τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης νεάνιδος διὰ μέσων ἀτίμων, δι' ἀτιμίας ;

Καὶ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν ἐπληξεν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν, καὶ αἰσθάνομενος τὴν καρδίαν του ἐπηρμένην ὑπὸ τολμηρᾶς ἐλπίδος, ἀπεκρίθη εἰς τὸ ἐρώτημα, ὅπερ ἡ συνειδήσις του ἠρώτησεν αὐτόν :

— "Ὅχι δι' ἀτιμίας, ἀλλὰ διὰ θυσίας !

Γ'

Η ΕΥΜΟΡΦΟΣ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ

Ὁ τολμήσας νὰ καταστήσῃ τὸν Καρβαγὰν ἐχθρὸν αὐτοῦ δεινὸν καὶ κινδυνώδη ἦτο ἡδὴ γέρον, ἐρρυτιδωμένον ἔχων τὸ μέτωπον, τὴν κόμην χιονόλευκον, τοὺς ὤμους κεκυρτωμένους, τὸ βῆμα κλονούμενον. Ἀλλοτὲ τὸν ἐπωνόμαζον εὐμορφον Κλαίρεφόν· ἡ δὲ ἀφορμὴ ἦς ἔνεκα ἐμισεῖτο ἡδὴ ἐμμανῶς ἦτο ἐρωτικὸν τι συμβάν.

Ἐγεννήθη τῷ 1816. Ὁ πατήρ του πλουτίσας ἐκ τῆς προικὸς τῆς γυναικὸς του, θελκτικωτάτης Ἀγγλίδος, εἶχε κτήματα, ὧν ἡ ἐτήσια πρόσοδος ἦτο ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες φράγκων. Τυχὼν δὲ τῆς εὐνοίας τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ', μεθ' οὗ συν-ἐπαίξεν οὐλοῦν ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη, ἀνηγορεύθη εὐπατρίδης θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ ταξιάρχης τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου. Πολλοὶ τῶν πιστῶν ἀκολουθῶν τοῦ βασιλέως τῶν προκινδυνεύσαντων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸ τῶν ἐχθρικών τηλεβόλων, δὲν ἔτυχον τηλεκούτων τιμῶν ἔνεκα τῆς ἀνδρείας των, ὅσων ἔτυχεν ὁ κύριος Κλαίρεφόν ἔνεκα τῶν ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ ρούμπων του.

Δεκατριῶν ἐτῶν ὁ Κλαίρεφόν ἠσθάνθη τὴν πρώτην θλίψιν, ἀποθανούσης τῆς μητρός του. Ὁ πατήρ του θέλων νὰ παρηγορήσῃ τὸν υἱὸν του, κατέταξεν αὐτόν ὡς ἀκόλουθον τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Γ'. Ἐφάνετο δὲ ὁ υἱὸς ὅτι ἐβόδιζεν ἐπὶ τῇ ἔχῃ τοῦ πατρός του, εὐδοκιμῶν ἐν πασίν. Ἐμάνθανε δὲ καὶ τὸ οὐίστ, ἀλλ' αἶφνης ἐπελθούσης τῆς ἐπαναστάσεως ἠναγκάσθη ὁ βασιλεὺς Κάρολος νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν. Παρηκολούθησε δὲ τὸν βασιλέα καὶ ὁ μαρκήσιος παραλαβὼν καὶ τὸν υἱὸν του. Ὁ Ὀνώριος Κλαίρεφόν ἦλθε παῖς εἰς τὴν ξένην γῆν καὶ ἐν αὐτῇ ἀνεπτύχθη καὶ ἠνδρώθη. Καθ' ὅσον δὲ ἡλικιοῦτο, ἐξεδηλοῦντο περίεργοι διαφοραὶ μεταξὺ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πατρός του. Ὁ πατήρ, ἀριστοκρατικὸς ἀμαθής, βλέπων τὸν υἱὸν

του σπουδάζοντα καὶ μελετῶντα, τὸν ἐνέπαιζε διὰ τὴν ἐπιμέλειάν του εἰς τὴν σπουδὴν, ἣν αὐτὸς ἐθεώρει ὡς πρᾶγμα πρόστυχον καὶ χυδαῖον, ἀνάξιον τῆς προσοχῆς εὐπατρίδου.

— Μὰ δὲν μου λέγεις, Ὀνώριέ μου, τί ἔχεις σκοπὸ νὰ γίνῃς, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὸν υἱὸν του. Θὰ γίνῃς βιομήχανος ἢ ἔμπορος ; Εἰς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς μας μία εἶνε μοναχὰ ἡ ἐπιστήμη ἡ ὁποία τοὺς πρέπει : ἡ καλοζωία, καὶ θαρρῶ πῶς μοναχὰ αὕτῃ ἡ ἐπιστήμη λείπει ἀπὸ ἑένα. Δὲν ἔξεις πόσον λυπούμαι νὰ σε βλέπω νὰ ἔχῃς κλίσιν εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ δὲν ἔξέρω τί ὄνομα νὰ τοὺς δώσω... Αὐτὰ δὲν εἶνε φρόνιμα πράγματα καὶ θὰ βλάψῃς τὸ μέλλον σου..

— Αὐτὰς τὰς ἰδέας, Ὀνώριέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, αὐτὰς τὰς ἰδέας, χωρὶς ἄλλο θὰ τὰς ἐκληρονόμησες ἀπὸ τὴν μακαρίτισσαν τὴν μητέρα σου· διότι οἱ Κλαίρεφόν ποτὲ δὲν ἔμαθαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τραβοῦν τὸ σπαθὶ καὶ νὰ ἐξοδεύουν μεγαλοπρεπῶς τὰ εἰσοδήματά των.

Οἱ σαρκασμοὶ οὗτοι οὐδόλως ἴσχυον νὰ ἀποτρέψωσι τὸν Ὀνώριον, ὅστις μεγίστην ἀνακούφισιν εὗρισκεν ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς μελέταις. Ἐξαιρέτως δὲ εἶχε κλίσιν πρὸς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν χημείαν. Ἐντυχὼν ποτε παλαιῷ τινι καθηγητῇ τοῦ Πανεπιστημίου, προσεῖλκυσε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ καὶ τὴν εὐνοίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ διήρχετο εὐαρέστως ὥρας ὀλοκλήρους ἐν τινι σπουδαστηρίῳ, ὅπερ εἶχε διασκευάσῃ εἰς χημικὸν ἐργαστήριον. Πρωτῶν τινά, ἐνφ' ὃ Ὀνώριος ἐξετέλει πείραμά τι, ἐγένετο ἔκρηξις σφοδροτάτη· προσδραμὼν ὁ πατήρ του ἠρώτησεν αὐτὸν σκεπτικῶς τί κατεσκεύαζε μετὰ τηλεκούντου πατάγου. Τοῦ δὲ Ὀνωρίου οὐδὲν ἀποκρινομένου ἔνεκα φόβου, ὁ πατήρ εἶπεν :

— Ἄν εἶνε κανὲν ἱατρικὸν διὰ νὰ ζῇ κανεὶς πολλὰ χρόνια, θὰ κάμῃς πολὺ καλὰ, Ὀνώριέ μου, νὰ μου δώσῃς ἓνα μπουκαλάκι, διότι εἶνε κάμποσος καιρὸς ὅπου δὲν αἰσθάνομαι τόσον καλὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ὁ Ὀνώριος ταραχθεὶς προσεκάλεσε τὸν τακτικὸν τοῦ πατρός του ἱατρὸν, ἀλλ' οὐδὲν ὠφέλησαν αἱ συνταγαὶ τοῦ ἱατροῦ καὶ ἡ υἱικὴ στοργή, καὶ ὁ μαρκήσιος ἀπέθανεν. Ἡ μόνη ἀσθένεια αὐτοῦ ἦτο ἡ ἡλικία του, οἱ βαρύνοντες αὐτὸν ὀγδοήκοντα ἐνιαυτοί.

Ἀμα γενόμενος ἐνῆλιξ ὁ Ὀνώριος, εὐρέθη πλούσιος, ἐλεύθερος καὶ ὁπωσοῦν ἀποστρεφόμενος τὸν ἐν τῇ ξένῃ γῇ βίον. Παρευθὺς λοιπὸν ἐγκαταλείπει τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πατρίδα του καὶ καθ' εὐθεῖαν τρέχει εἰς τὰς ἐν Κλαίρεφόν κτήσεις του. Ὁ ἀγρὸς τῆς πατρίδος ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν παράδοξον ἠδονήν, καὶ τότε μόνον ἠσθάνθη ἑαυτὸν πράγματι νέον, πράγματι ζωντανόν. Ἀνέλπιστον σφρίγος καὶ ἀκμὴ ἐξωογόνησε τὸ σῶμά του, μετρίχισε τὴν περὶ τὰ ἀποστακτικὰ σκευὴ φροντίδα του, ἐγκατέλιπε τὸ χημικὸν ἐργαστήριόν του καὶ

τῷ ἐπῆλθεν ὄρεξις νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους καὶ νὰ διαχειμάσῃ ἐκεῖ.

Πάρα πολὺ ταχέως εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ μαρκήσιος. Ἐὰν ἔζη τώρα καὶ ἐβλεπε τὸν Ὀνώριον εὐωχούμενον, παίζοντα καὶ τὰ λοιπὰ, θὰ παρηγορεῖτο βεβαίως πεπθόμενος ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν ἔπασεν εἰς σχολαστικόν. Ὁ νέος ἐνεγράφη μέλος τῆς Ἰππικῆς Ἑταιρείας, ἣτις ἦτο τότε ἐν σπαργάνοις, ἐπεδόθη εἰς παντοίας τέρψεις καὶ διασκεδάσεις, καὶ ἐπειδὴ αἱ πρόσοδοι δὲν ἐπῆρκουν πλέον, ἐπέβαλε τολμηρὰν χεῖρα καὶ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου.

Τὸ θέρος μετέβαινε καθ' ἔτος εἰς Κλαίρεφόν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θήρας, καὶ ἐξέπληττε τὴν Νεβίλλην διὰ τῶν πολυτελῶν ἀποσκευῶν του καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ὑποδοχῶν. Πλεῖστα δὲ ὅσα παρὰδοξα ἐθρυλοῦντο περὶ αὐτοῦ· φερ' εἰπεῖν ἐδιηγούντο ὅτι ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ γεύματι κατεπόθησαν ὀγδοήκοντα βαυκαλίδες Καμπανίτου οἴνου ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνδαιτυμόνων φίλων του, καὶ ὅτι γυναικες ἀνδρικὰ ἐνδεδυμέναι μετεῖχον τῶν θηρευτικῶν ἐκδρομῶν· μία μάλιστα αὐτῶν θελήσασα νὰ πυροβολήσῃ δορκάδα, ἐφύτευσεν εἰς τὸ γαστροκνήμιον χωρικοῦ τινος ἰχνηλάτου μίαν βολὴν σφαιριδίων, καὶ ὁ τραυματισθεὶς ἔλαβεν ἀποζημίωσιν δυσχίλια φράγκα, ποσὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ! Ἐκτοτε δὲ πάντες οἱ χωρικοὶ ὠνειροπόλουν τὸ ποσὸν τοῦτο, καὶ ἐξετίθεντο ἀφρόνως εἰς τὰς βολὰς τῶν εὐγενῶν θηρευτῶν, ἴσως καὶ τύχῳσι καὶ αὐτοὶ τοῦ εὐεργετήματος.

Ὁ Ὀνώριος ἦτο νέος εὐμορφος, μετρίου ἀναστήματος, ξανθὸς καὶ γαλανός. Ὅτε διήρχετο διὰ τῆς πολίχνης ἐλαύνων τὸν δίφρον του, καὶ διὰ τοῦ ἡχηροῦ καλπασμοῦ τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ λιθωστρώτου ἐδονοῦντο καὶ ἔτριζον αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων, οὐκ ὀλίγαι γυναικες ἀπετόλμων νὰ ρίψωσιν ἐν βλέμμα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, πλεῖστα δὲ νεάνιδες ἔνεκ' αὐτοῦ ἐκαρδιοκτύπου ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύσπῳ. Ἀλλὰ τί εἶχον νὰ ἐλπίζωσιν αἱ νεάνιδες αὐταὶ παρὰ τοῦ κομψοῦ νεανίσκου, ὃν πάντες ἐνόμιζον ὡς ποιοῦντα θαύματα ἐν Παρισίοις ;

Ἐν τούτοις ἐπέκειτο συμβάν ἀπόροπτον, ὅπερ ἔμελλε νὰ κάμῃ μέγα κρότον καὶ νὰ ἔχῃ μέγα ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς τὸ μέλλον τοῦ μαρκησίου.

Ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς, παρὰ τὴν δημοσίαν κρήνην, ἣς τὸ ἀενάως ἀναβρῶν ὕδωρ κατέστιζε τοὺς λίθους τῶν τοίχων δι' εὐρῶτος ὑποπρασίνου, ἔκειτο στενὴ καὶ χαμηλὴ οἰκία ἔχουσα ἀέτωμα πολὺ ὀξὺ καὶ παρὰθυρα μετὰ πρασίνων ὕαλων ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου μαύρου πίνακος ἀνεγινώσκετο ἐπιγραφή :

Κατελοῦρης ἔμπορος

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἐμπορικὸν κατάστημα ἦτο κατάφορτον σάκκων περιεχόντων παντοίους δημητριακοὺς καρπούς, χόρτον, πίτυρα, βρώμην καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ ζοφερὸν τοῦτο καὶ ὑγρὸν καταγώγιον, ὅπερ οὐδέποτε τὸ ἐβλεπεν ὁ ἥλιος, ἐφάνη

δμως εἰς τὸν μαρκήσιον ἀκτινοβόλον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἀγορά, καὶ πλῆθος πολὺ συνωστίζετο ἐν τῇ ὁδῷ, ὥστε ἡναγκάσθη ὁ μαρκήσιος νὰ σταματήσει τοὺς ἵππους τοῦ πρὸ τοῦ καταστήματος. Ἀπέβλεψε δὲ ἀφρημένος πρὸς τὸ παραθύρον καὶ κατελήφθη ὑπὸ θάμβους. Καθημένη ἐν τῷ παραθύρῳ καὶ κεντῶσα νεῖνις ξανθὴ ὡς Παναγία τοῦ Ραφαήλου, κρινόλευκος, ἔχουσα στόμα σεμνὸν καὶ νόστιμον, ὀφθαλμοὺς λευκοὺς, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν καταστάνων βλεφαρίδων, ἐπεφάνη πρὸ τῶν ἐκθάρμων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν μεστή χάριτος καὶ θελκτικωτάτη, ὡς ἄνθος εὐγενὲς φθίνον ἄνευ ἁέρος καὶ ἄνευ ἡλίου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπέβη ἀμάξης, καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν τρίοδον, ἥτις σχηματίζεται ἀπὸ τὸ Βουλεβάρτον Ἀραγῶ καὶ τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνης, πλησίον τοῦ νοσοκομείου. Ἐπεθύμει νὰ ἐπιτηρῇ μακρόθεν τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ εἶχεν ὑπολογίσει, ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ καταληλωτέρα θέσις, ὅπως κατοπτεῖται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἀμάξης τὰς περιπετείας τῆς καταδιώξεως. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κιβώτιον εἶχε συλληφθῇ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ μέρους τῆς Οὐρσίνης, ὥστε ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ, ὁπόθεν εἶχεν ἀναχωρήσει, ἤθελεν ἀφεύκτως διέλθῃ ἐκεῖθεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἕκαστος εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ βωδὸς δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν δυσκολίαν, ὅπως λάβῃ θέσιν εἰς τὸ κινητὸν κιβώτιον, ὅπερ ἔμελλε νὰ τὸν καταθέσῃ εἰς τὸν σταθμόν, ὁπόθεν τὸν εἶχε παρὰλάβει τὴν πρωίαν. Ἐκεῖ ὁ ἐνωμοτάρχης, ἀφοῦ ἀπήγγειλε λογίδριον, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν πλάνην τοῦ φυλακισμένου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτος θὰ τὸν ἤκουεν, ἔσπευσε νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸν εἰς δύο κλητῆρας λέγων αὐτοῖς:

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτην καὶ ὀδηγήσατέ τον μακρὰν διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον νὰ μᾶς ζαλίσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφάνη ποσῶς ὅτι ἐνόησε τὴν φράσιν ταύτην, λεχθεῖσαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ἐμπιστοσύνην, ἀλλ' ἠκολούθησεν εὐπειθῶς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὁδὸν Κρουλεβάρδ, ἀνῆλθον τὴν ὁδὸν Κορβισάρ, καὶ ἐγκατέλειψαν αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην τρίοδον, εἰπόντες αὐτῷ:

— Καλὸν κατευόδιον καὶ πάσχισε νὰ μὴ πιασθῇς ἄλλοτε.

Ὁ Πιεδούσης, ἐνδεδυμένος πάντοτε ὡς μουσχομάγκα, περιεφέρετο εἰς τὴν ὁδὸν Κορδιλιέρ, ὁ δὲ Πήγαςος ἐκάπνιζε τὴν

πίπαν του ὑπὸ τὸ προστέγειον τοῦ βυρσοδεψείου, ὅπερ κεῖται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Champ de-l'Alouette.

Ἐπιπτε χιῶν ἄφθονος, καὶ τὸ ψυχρὸ εἶχεν ἀποσκληρύνει τὴν πεσοῦσαν τὴν νύκτα χιόνι. Οὐδεὶς διαβάτης ἐφαίνετο ὅλη δ' ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ τούτου τμήματος εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὰ οἶνωπώλεϊα, δι' ὧν γέμουν τὰ ἐξωτερικὰ βουλεβάρτα. Ὅθεν τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶχον δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι τὰς κινήσεις τοῦ θηράματος, ὅπερ παρεμύενον, καὶ ἔλαβον τὰ μέτρα τῶν ὅπως μὴ παρατηρηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ βωδὸς ἤρχισε ν' ἀκολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ἀπομακρυνομένους ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, εἰτα ἀκούμβησεν ἐπὶ τοῦ περιφράγματος κήπου τινὸς καὶ παρετήρει περὶ αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες παρεμύενον αὐτόν, ἐφοβήθησαν πρὸς στιγμὴν μὴ τοι τοποθετηθῇ ἐκεῖ, ὅπως καὶ εἰς τὴν κρηπίδα τῶν Χρυσόχρῶν, διότι δὲν ἐκινεῖτο ποσῶς. Μετὰ δύο ὅμως ἢ τρία λεπτά, ἅτινα μετεχειρίσθη διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὕρισκετο, κατηυθύνθη πρὸς τὴν γωνιαίαν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ καὶ τῆς ὁδοῦ Πασκάλ, παρετήρησεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς λίθους τοῦ τοίχου, ἐποίησε χειρονομίαν ἐκπλήξεως ἅμα τε καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ ἤρχισε ν' ἀνέρχεται ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς τὸ βουλεβάρτον Ἀραγῶ.

Ὁ 29 καὶ ὁ 33 ἄρξαν αὐτὸν νὰ διέλθῃ, καὶ ἔλαβον ἡσύχως τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν.

— Ἄ! τὸν μασκαρᾶ, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ 29, διερχόμενος πρὸ τῆς γωνιαίας οἰκίας, ἔκαμε σημάδι εἰς τὸν τοῖχον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶχε τὸ κάρβουνον εἰς τὴν τσέπην του. Τώρα θὰ εὕρῃ πάλιν τὸν δρόμον του, καὶ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ ὅπου ἔχομεν ἐργασίαν. Πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀρχηγός.

Ὁ ἀρχηγὸς ἦτο πράγματι λίαν εὐχαριστημένος, διότι διὰ τῆς ὀλίγον ἀνυψώμενης ὑάλου τῆς ἀμάξης του ἔβλεπε τὸν βωδὸν προχωροῦντα βήματι στερεῶ ἀνθρώπου γινώσκοντος ποῦ ὑπάγει. Οἱ κλητῆρες πρηκολούθουν μακρόθεν ἀπαρτηρητοί. Ἐσταμάτησαν, ὅτε ὁ παρακολουθούμενός ἐσταμάτησε, πλησίον τοῦ νοσοκομείου τῆς Οὐρσίνης, καὶ δέκα βήματα μακρὰν τῆς ἀμάξης. Ἐφαίνετο ἐν ἀμνηχανίᾳ, μετέβαινον ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τῆς τρίοδου, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν.

Τέλος, ἀπεφάσιζε νὰ διαβῇ τὸ βουλεβάρτον καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Οὐρσίνης, ἥτις ἀνοίγεται ἀκριβῶς κατέναντι τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, ἥς εἶνε ἡ ἐξέκκολλοθις. Παρηκολούθησεν αὐτὴν ἄνευ δισταγμοῦ, μέχρι τοῦ Πόρτ-ροαγιέλ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ἀκόμη ὀλίγον. Προφανῶς οἱ εὐρεῖς δρόμοι ἀπεπλάνουν αὐτόν.

Ἡ ἀμάξα ἐκυλίετο βάρδην ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν κλητῆρων.

Ὁ βωδὸς, ἀφοῦ πάλιν παρετήρησε τοὺς τοίχους, ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ κατ' εὐθεῖαν, εἰτα ἔστρεψε πρὸς τ' ἀριστερὰ διὰ

τοῦ δρομίσκου τῶν Λυοναί. Τοῦτον ἠκολούθησε μέχρι τῆς ὁδοῦ Βερβολαί, κειμένου κατὰ μῆκος τῶν κήπων τοῦ Βάλλ-δέ-Γράς, εἰτα ἔλαβε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν στενὴν καὶ σκολιὰν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

Ἡ διάβασις ὅλης ταύτης τῆς ἀποστάσεως ἐξετελέσθη βήματι γοργῷ, ἡ δὲ πεποιθήσις, ἣν ἐδείκνυνεν ὁ βωδὸς ἐμαρτύρου ὅτι ἐβαδίζε τώρα ἐπὶ γνωστοῦ ἐδάφους. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἦσαν ἐξάλλοι χαρᾶς, ἥτις ἐφθασεν εἰς τὸ ἄωτον αὐτῆς, ὅτε εἶδον αὐτὸν σταματήσαντα πρὸ κιγκλίδας, ἐγγὺς σχεδὸν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Λωμόν, παρατηρήσαντα πρὸς στιγμὴν τὴν οἰκίαν, ἣν προεφύλαττον αἱ κιγκλίδες, καὶ κρούσαντα θαρραλέως τὸν κώδωνα.

Εἶχον προσχεδιάσει τὴν ἐνέργειάν των. Ὁ Πήγαςος ἔκαμεν ἀκόμη βήματά τινα καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ λιθοστρώτου. Ὁ Πιεδούσης ὑπῆγε μακρότερον καὶ ἐτέθη εἰς κατόπτεισιν, ὅπισθεν τῆς ὁδοῦ Λωμόν. Ὅποθεν καὶ ἂν ἤθελε τραπῇ ὁ παρακολουθούμενος, ἐὰν ἐπεχειρεῖ ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ διάβασις τῷ ἦτο κεκλεισμένη.

Ταῦτοχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπιδρομῆς κατήρχετο τῆς ἀμάξης καὶ κατηυθύνετο βήμασι βραδέσι πρὸς τὴν κιγκλίδα. Ὁ βωδὸς ἐξηκολούθει νὰ κρούῃ τὸν κώδωνα, ἀλλ' οὐδεὶς ἤρχετο νὰ τῷ ἀνοίξῃ. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρετήρησε μίαν ἀνθρακοπώλιδα, ἥτις προέβαλε τὸ μαυρισμένον πρόσωπόν της ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου της, καὶ ὅτε ἦτο πλησίον της, ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν:

— Κτύπα ὅσον θέλεις, παιδί μου. Τὸ κουτί εἶνε ἄδειο.

Θ'

— Δὲν εἶνε κατοικημένη ἡ οἰκία αὕτη; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τὴν ἀνθρακοπώλιδα.

— Ἡ νοικατορίσσα φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπόψε, ἀπεκρίθη αὕτη, διότι σήμερον τὸ πρωὶ δὲν εἶδομεν τὰ μοῦτρα τῆς δούλας.

— Ὑπάρχει θαλαμηπόλος; καλὸν νὰ γνωρίζωμεν καὶ τοῦτο, ἐσκέφθη ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ἐὰν σὲ ἠρώτησα, ἐπανέλαβε, τὸ ἔκαμα διότι βλέπω ἐκεῖ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ἐκουράσθη νὰ τραβᾷ τὸ κουδοῦνι. Ὁ κάμης μισθὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, θὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἴδιος. Καὶ ἔπειτα δὲν εἰμαι βεβαία, ὅτι ἡ κυρία ἀνεχώρησεν. Ἡ δούλα της τὸ εἶπεν ἔτσι χθὲς εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὅτι πηγαίνει εἰς τὸν τόπον τῶν Ἰγγλέζων μὲ τὴν κυρά της, καὶ ὅτι ἐσκόπευον ν' ἀναχωρήσουν τὰ μεσάνυχτα. Ἦτο κάμποση ὥρα ποῦ εἶχα πλαγιάσει, τὰ μεσάνυχτα... ὅταν δηλαδὴ...

— Δὲν γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου, εἶπεν ἡ ἀνθρακοπώλις, ὀλίγον ἐκπληκτος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.